

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Occupatio animae Jesu Christo crvcifixo devotae.

Leroy, François

Pragae, 1666

§.1. Mysterij propositi contemplatio.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47123](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47123)

CAPUT VI.

Imitatio Christi spinis coronati, & saturati opprobrijs.

§. I.

Mysterij propositi contemplatio.

A Desdum fidelis anima, & vide, amabo, visionem hanc magnam, DEUM in rubo, sed jam non innocente; Sponsum, inquam, tuum in die Desponsationis suæ, confertis vepribus coronatum atque confixum. Ut & te spinæ dilecti, primùm compungant ad pias amoris dolorisq; lacrymas, ac deinde etiam exstimulent ad imitationem.

Primò igitur contemplare otiosè istius facti diritatem atque immanitatem. Christus DEI Filius & Rex gloriæ, spinoso serpo per ludibrium coronatur. Tormentum ingens, vel si abesset contumelia: grande supplicium, etiam deducta crudelitate. Nunc, quando hæc illi arctè conferta & implexa est; altera alterius exacerbatur contagio, & uno nomine supplicij, injuria multiplex, & non una pœna involvitur. Res, inquam, ad dedecus fœda, ad dolorem acerba; utroque insolens, atrox, indigna.

Tertullianus ista ponderans: *Certè, inquit, præter figuram* (hoc est, præter mysticam istius coronæ significationem) *contumelia in promptu est, & turpitude, & dedecoratio, & his implexa sevitia, quæ tunc Domini tempora & sedaverunt, & lancinaverunt.* Quibus ille quidem in eo Dominico supplicio contumeliam præsertim attendit; quanquam & advertit eidem implexam sevitiam; iisq; proinde & fœdata Domini tempora & lancinata, quorū hoc ad dolorem pertinet, istud ad dedecorationem. In quem etiam sensum alibi dixit: *fœdis vestitur, fœdioribus coronatur.*

De Pat. c. 3.

Secun-

Secundò: Perpetuum hoc fuit in Redemptoris nostri tormentis, ut cruciatus implicaretur ignominia; quò ejus dolorum acerbitate extingueretur in nobis voluptatum infana cupiditas, & opprobriorum granditate superbia nostra opprimeretur.

*Maldo. 26.
Matth.*

Percurte animo genera omnia Dominorum suppliciorum. flagellis cæditur; servilis poena est. spinis coronatur; tragicum est & crudele ludibrium. Despuitur, depalmatur, pugnis (fortassis & crepidis, ut ex voce græca apud Matthæum nonnulli conjecant) pulsatur: extremum est oris ingenui, & generosi hominis dehonestamentum. Postremò in crucem agitur: dirus nomine ipso cruciatus est, sed cruciatus major fœditas & dedecoratio. Nec ipsa per se contumelia sufficit crucis: medius latro cum figitur, ad principalem ignominiam; & regij tituli præconio, supplicij probum intenditur. Quid, quod jam pendenti vulnerantur aures odiosissimis convitijs; &, quod insolens est, & præter usum sensumq; communem humanitatis (quo, quantumvis reum, in atroci positum supplicio tamen commiserescimus) fato illuditur & insultatur innocentis. Sed nimirum adeò inveterato & altè insito naturæ corruptæ vitio, potens opus erat, & acre ac forte remedium: ut tot tamq; horrendis divinæ humilitatis exemplis, erubescat denique castigeturq; humana superbia; & dum percussum atque humiliatum aspiciens, *non apponat ultra magnificare se homo super terram*: aut (ut eandem rem ipsis Beatae Angelæ verbis exprimam) *ut perfectissima & fidelissima & usitata humilitas istius altissima Majestatis, deprimat & confundat superbiam nostræ nibilitatis.*

*Psal. 9.
Vit. c. 59.*

Terriò: Jam reliquas hujus tragici ludi circumstantiis perpende. Vix enim ab illa flagrorum grandine, & crudelissimâ artuum suorum laceratione sese collegerat mitis Redemptor, vix brevem spiritum & virium aliquid resumpserat; cùm ecce in novam scenam trahitur, doloris ac dedecoris

coris plenissimam, factus insolentiæ militaris, & ingeniosæ in insontis pœnas crudelitatis, ludibrium. Caput illi fortassis à flagris intactum remanserat: huic ergo ne sua desint vulnera, sævissimo invento, è rhamno sertum adornatur, & per capitis cutem atque membranas altè violentèr; adigitur. Consequenter huic primo actui & cætera fabula pertextitur. Ludicro regi injicitur in humeros chlamydis coccineæ dedecus; & cannæ frustum in manus inditur: quo subinde resumpto feri milites pulsant obseptum spinis verticem, sive illudentes venerando illi capiti, sive spinas altiùs ad acriorem sensum imprimentes. Adduntur his insana opprobria, joci petulantes atq; amari; & injuriâ simplici malû fœdius, fictæ & ad risum compositæ salutationes.

Accessit & istud non leve doloris corollarium; quòd (ut est quorundam verisimilis opinio) spinosum hoc sertum non semel duntaxat Dominico capiti fuerit impositum, sed nescio qua ex causa detractum, eidem rursus impressum sit, non sine ingenti, ob renovatas antiquas plagas, recentèsq; inflictas, in amabilem ejus vultum effusione sanguinis, & amplificatione sævissimi doloris. Id enim sibi à B. Virgine revelatum fuisse testatur S. Birgitta; coronam videlicet, dum crucifigeretur, Christo detractam, rursus fuisse in cruce divino ejus capiti aptatam: & lego similia apud Clementem Alexandrinum, eandem Christo in altum sublato, in cruce nimirum, fuisse impositam; quod cum de prima impositione non possit intelligi (nimis manifestè repugnante textu Evangelico) necesse erit accipere de altera quadam ejusdem coronæ impressione.

L. 1. c. 10. L.

7. c. 15.

L. 2. Pædag.

c. 3.

Christum coronam in cruce gestâsse, docent Patres varij: nec tamen opiner, dum exijt crucem sibi bajulans, eâ caruisse. Nimirum debuit mundi victima ex ritu veteri coronata duci ad Sacrificium: quo etiam factum sit; ut præter insigniorem contumeliam, crebro ligni crucis ad spi-

spinas allisu atque incussu, mirum in modum ea vulnera amplificarentur & exacerbarentur. Sanè, ut solemnem Gentilium ritum omittam, etiam agnum paschalem (qui proprius Christi in cruce immolandi typus erat) festa fronte revinctum ac coronatum duci solitum ad victimam, tradit inter alios Joannes Lorinus noster. Tandem Tertullianus adversus Judæos: *Christus (inquit) suis temporibus lignum humeris suis portavit, inherens cornibus crucis, coronâ spinâ in capite ejus circumdatâ.*

Profecò, benignissime JESU, maledicta terra carnis nostræ, non rosas aut violas quibus coronaretis, sed spinas & tribulos germinavit tibi. Superbia mea istos tibi veptes conferuit in coronam; vanitas mea istam dexteræ tuæ inseruit arundinem, eadèmq; tuo divino capiti illust: fastus denique meus ac jactantia, istâ te purpurâ ad ruborem detonestavit. Postremò igitur hic attendat asceta, qui nunc verè paulò antè dixerit Salvator: regnum suum non esse de hoc mundo. Illum quippe mundus, velut in fabula, spinis coronat, insignit arundine, ludicrâ purpurâ, seu ipso potius ingestâ ignominie rubore, convestit; & ut de alapis sputisque taceam, fictâ salutatione & probrosis honoribus illudit: at illum mox cælum, honore coronabit & gloriâ, & divino cinctum diademate, immortaliq; potentiâ pollentem, Regem sæculorum, & mundi Judicem demonstrabit. Ut vel hinc discamus, fallaci mundi gloriæ non credere, sed ad immarcescibilis Paradisi coronas aspirare.

Cæterùm hæc Domini mei, meâ causâ suscepta dedecoratio, amabiliorem eum mihi facit & chariorem: quippe (ut ait S. Bernardus) *quantò pro me vilior, tantò mihi charior est;* eadè nimirum opprobriorum suorum foeditate, simul humilitatem mihi commendans, simul amorem meum sibi concilians, aut (ut S. Augustinus loquitur) *sanans in morem, & nutriens amorem.* Itaque hunc diem, quo in-

In Psal. 117.
v. 27.
cap. 13.

Serm. 4. de
Epiiph.

L. 7. Conf.
c. 18.

hunc modum charitatis coronâ, & sanguinis sui purpurâ, tanquam veste nuptiali subornatus est, diem suæ desponsationis appellavit. Quò spectant B. Theodoretus verba, in illud Cant: 3. *Egredimini filia Sion, &c.* ita scribentis: *Spinis illum contemptus causâ coronavit*, scilicet Judæa aut Synagoga: ipse verò per spinas suscepit diadema charitatis. Sponte enim ignominiam perculit, atq; ultro ad mortem cessit. Quamobrem desponsationis diem illam vocavit, & diem lætitiæ cordis ejus. Hæc Theodoretus.

§. 2.

Primitivæ Ecclesiæ fideles à capitis coronis religiose abstinuisse.

PRisci Christiani, jam ab ipsis Ecclesiæ principiis, florèâ frondeâve coronâ caputnectere, religioni habuere. Id enim tum ex Minutio Felice constat Scriptore perantiquo, dum Cæcilium quendam inducit, Christianis, inter cætera, in quibus ab usu sensûq; communi odiosè recederent, id etiam objectantem: *Non floribus caput nectitis, non corpus odoribus honestatis*: tum maximè ex Tertulliano, in libro de corona militis ex ea occasione scripto; quòd, cum milites, festo solemnè Imperatorum, laureati omnes ad donativum ex eorundem liberalitate recipiendum procederent, quidam illorum, quòd Christianus esset, non processisset coronatus ut cæteri, sed manu duntaxat lauream gestans, aut (veluti loquitur Tertullianus) *coronamento in manu osioso*. Cujus liberum & audax factum nonnullis exinde improbantibus, quòd intemptivâ religione Christianam pacem in novum discrimen adducere visus esset; ipse eâ præsertim ratione defendit, quòd fidelem coronari non permetteret recepta traditio, & vulgata Christianorum disciplina. Hujus autem (ut ipse appellat) observationis inveteratæ, de coron. cum alias plures rationes adferat, ad extremum illam sub-
milit. 2. & 3.

N n n n ijcit,